

relse af Spørgsmaalet, om et Barn skal blive hos Forældrene, er det dernæst muligt, at man ikke bør overlade Afgørelsen til Værgeraadet, men til en anden Institution, enten for Amtet eller for Retskredsen, hvor man har den fornødne juridiske Indsigt repræsenteret, hvor Retskredsens Dommer naturlig bør være den ledende, og i saa Fald vil det formentlig ikke være nødvendigt, at man ved Sammensætningen af Kommunens Værgeraad inddrager Elementer udenfor Kommunen.

Vi komme dernæst til den anden Instans: Der er ved denne betydningsfulde Domsmyndighed to Instanser. Den første er Værgeraadet, den anden Overværgeraadet. Om denne anden Instans forekommer det mig, at det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) var af den Mening, at det var noget, der var føjet ind ved dette Lovforslag. Men saa vidt jeg kan se, er Bestemmelsen om, at dette Spørgsmaal om Borttagelse af Barnet fra Hjemmet skal kunne indankes for Overværgeraadet, noget, der er taget op efter Kommissionens Forslag. Naar man vil have en saadan anden Instans, maa man sørge for, at Sagen foreligger tilstrækkelig dokumenteret, saa at den sidste Instans kan have noget at dømme paa, og det er vist meget rigtigt, som det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) bemærkede, at saa er en af de væsentligste Anker mod at gaa til Domstolene dermed afvæbnet. Man maa dog virkelig i vor Tid, da man ikke mener at kunne være nænsom nok overfor Individets Ret, naar det kommer i Berøring med Straffeloven, og hvor man taler om, at de Garantier, der gives ved den nuværende Domstolsordning, ere utilstrækkelige, ikke indføre en Domstolsordning, som ikke paa langt nær afgiver de Garantier, den nuværende afgiver overfor Forurettelse. Saaledes ser jeg paa det. Overværgeraadet er formentlig ikke sammensat med det Formaal for Øje at være en dømmende Myndighed, det er ganske naturlig Part i Sagen. Det har som Formand den Overinspektør, der er de forsømte Børns Værge i Landet. Det er en naturlig Anklagemyndighed, naar det gælder at forklage de Forældre, der forsømme deres Børn. Men skulle vi saa ikke være enige om, at saa maa vi ikke i en ny Lov slaa den anklagende og dømmende Myndighed sammen. Naar man ellers under enhver anklaget en Forsvarer, synes jeg, der ikke er Spor af Mening i, at man ikke her tager Hensyn til, at Forsvaret for Forældrene i dette deres Velfærdsan-

liggende bliver øvet paa en tilfredsstillende Maade. Jeg vil altsaa ønske, at det Udvalg, der formentlig bliver nedsat om denne Sag, maa tage dette vigtige Punkt under Overvejelse, og jeg vil haabe, at Overvejelserne maa føre til, at der gives Forældrene noget større Garantier imod, at deres Børn med Urette tages fra dem, end det forekommer mig, at der gives i dette Lovforslag.

Dette var Hovedpunktet i det, jeg har haft at sige. Jeg skal for øvrigt indskrænke mig til ganske korte Bemærkninger. Naar det i § 9 hedder, at Spørgsmaalet om, hvorvidt en ung Person paa Grund af en Forbrydelse skal tages bort fra Forældrene, enten afgives ved Dom eller ved Værgeraadets Skøn om, hvorvidt der foreligger tilstrækkeligt Bevis, forekommer det mig, at det i alt Fald burde siges, at en saadan Afgørelse af Værgeraadet kun maa finde Sted i det Tilfælde, at Forbrydelsen er oplyst paa en saadan Maade, at begge Barnets Forældre eller dets Værge erkender, at den er begaaet. Kun da er Dom overflødig.

Spørgsmaalet om, hvorvidt Overværgeraadet skal bestemme Anbringelsesstedet, skal jeg ikke nærmere komme ind paa. Jeg kan ikke nægte, at det ogsaa for mig stiller sig saaledes, at en noget mindre Centralisation kunde være ønskelig. Men jeg indrømmer, at paa dette Omraade maa de Mænds Mening have stor Vægt, som have haft denne Sag, Omsorgen for de forsømte Børn, i deres Værge hidtil. De lempeligere Foranstaltninger, der skulle træffes, skal væsenligst gaa ud paa, at der gives Barnet en Tilsynsværge, som til Stadighed skal færdes i Hjemmet og paase, at de Forhold i Hjemmene, som ere utilfredsstillende, blive ændrede, og det forekommer mig, at hvad der ellers anføres af lempeligere Foranstaltninger er utilfredsstillende. Det principale bør være, at man, naar Forholdene ere utilfredsstillende, sætter en bestemt Mand eller Kvinde til at have Tilsyn med det paagældende Hjem, og som Regel bør altsaa det paagældende Barn først tages bort fra Hjemmet, naar denne Mand eller Kvinde erkender, at Forholdene i Hjemmet ere og blive utilfredsstillende. Dette udelukker naturligvis ikke, at under særlig paatrængende Forhold kan Borttagelsen fra Hjemmet straks finde Sted, ligesom den Omstændighed, at Sagen kan appelleres, ikke udelukker, at der midlertidig af Værgeraadet træffes Foranstaltninger i saa Henseende.

Om Straffebestemmelserne i § 32 vil